

Memòria per jutjar els responsables espanyols

written by Llorenç Prats | 4 de juliol de 2022

La massacre de Melilla políticament pot tenir contrapartides pels qui no en facin sang. És el llastimós intercanvi de favors que la lògica d'interessos provoca. L'estira-i-arronsa que dificulta entendre els motius de determinades decisions.

Bildu ha pactat una esmena de la Llei de Memòria que declara il·legals els judicis de l'etapa franquista. ERC, en canvi, ho veu insuficient perquè no es plantegen responsabilitats ni rescabaments als perjudicats. Però el terreny per a una **demanada col·lectiva contra l'Estat espanyol** pels crims de la guerra civil i del franquisme s'ha tornat a preparar.

La persecució lingüística i social que pateix i ha patit la identitat cultural catalana no pot quedar impune, ja que molts dels responsables espanyols romanen vius i sovint en àrees d'influència de l'Estat espanyol (dins les estructures judicials i militars, principalment).

La justícia, en majúscules, no ha arribat a les diferents capes socials i nacionals de l'Estat espanyol, tot i que el dia a dia sembla que ho hagi resolt. El desmembrament de l'Estat cada dia és més clar quan passen els anys i **no es resolen els greuges històrics** que ha provocat una minoria, principalment castellana.

Altres països, com Espanya, que van abraçar el feixisme han tingut profunds processos de revisió. Encara ara, a Alemanya es jutgen membres nazis que van dirigir operacions criminals com les que van cometre dirigents espanyols. La diferència és que **en el cas espanyol no s'ha fet justícia quan la gravetat dels delictes és absolutament equiparable** (violacions de drets humans i polítics de lesa humanitat).

Tot i les atrocitats sofertes, la resiliència catalana, arreu dels Països Catalans, és encomiable, i en general, s'han fet de les mancances virtut, tot adaptant-se a les noves situacions sense capficar-se en un passat d'exili, mort, ignomínia i permanent humiliació. Tanmateix, en clau democràtica ara mateix això ja no és lògic ni de rebut.

La maduresa social i nacional de Catalunya suposa no admetre més vexacions, sobretot si provenen d'instàncies espanyoles, ja que en són coneixedors i la causa d'una bona part. Escau, per tant, **abandonar el victimisme (una forma més de culpabilitzar-se)** i assumir reptes col·lectius amb una agenda pròpia, sense intromissions ni subordinacions.

Tant de bo totes les entitats i institucions catalanes ho tinguin clar, i facin d'aquest país un referent de justícia i un baluard dels drets civils. Dos objectius que només es poden completar amb la independència.